

[Fibiger.]

20 Aar sagt: Der kan ikke blive smaa Moler og Høfder, for vi bygger Hanstholm-havnen. Men det kan man ikke blive ved med at sige, naar man heller ikke bygger Hanstholm-havnen.

Efter min Mening er det i Virkeligheden en Skandale, at man i 1920 begynder paa en Fiskerihavn og i Dag overhovedet ikke er naaet længere, end at den slet ikke kan bruges. Man har faaet en Mole lavet, den staar derude, men den kan ikke benyttes. Det er et saa stort Tab af Pengemidler, der er anbragt der, at man slet ikke kan være det bekendt, og det er en Haan over for den Fiskeribefolkning, som man angiver, at man vil hjælpe. Man har holdt dem hen med Snak det ene Aar efter det andet for at holde den gaaende og sagt, at man vilde bevilge nogle faa Penge; men man gør det ikke færdigt.

Det er meget godt med saadanne Forespørgsler, men jeg vil gerne sige til Regeringen, at nu maa Tidspunktet være inde til at opfylde de Løfter, man har givet, og ikke blive ved at holde Fiskeribefolkningen hen med Snak, men virkelig gøre noget for at ophjælpe Erhvervet; det har de Krav paa. Man maa skaffe dem Havne, som de kan søge Læ i. Man ser, at den Havn, der er lavet ved Thyborøn, er god, og man ser, hvordan Baadene søger ind til Hirtshals. Naar vi gør Hanstholm færdig, vil den Ungdom, der nu lever, søge dertil og oparbejde et Erhverv og skabe sig en Eksistens. Ogsaa Fiskerne paa den aabne Kyst maa man skaffe Mulighed for at drive deres Erhverv, saa de kan komme ud, og lande uden alt for stor Fare.

Jeg vil meget indtrængende henstille til den højtærede Landbrugsminister og Ministeren for offentlige Arbejder, at man i Stedet for at anvende 150 Mill. Kr. paa at rette Vejsving og lave Viadukter og den Slags, som ikke er produktivt, anvender Pengene, hvor det er til Nytte, og hvor der kan anvises Vej til Indtjeningsmuligheder, saa at f. Eks. Fiskerne ikke skal løbe til Staten og bede om Hjælp og Tilskud og Understøttelse den ene Gang efter den anden; det er Erhvervslivet, der maa ophjælpes, i Stedet for at man foretager disse Lapperier. Men jeg tilsiger mit Partis Støtte til, at man under de Forhold, der nu er, yder Fiskerne nogen Støtte, fordi man ikke i Tide har villet lytte til, hvad vi saa mange Gange har sagt om Nødvendigheden af at ophjælpe Fiskerierhvervet.

Kristian Nygaard: Jeg har i disse Dage truffet adskillige baade inden og

uden for Rigsdagen, der med et lunt Smil har udtalt deres store Forundring over den store Spørgelyst ved Begyndelsen af denne Rigsdagssamling. Man siger, det er den kommende Valgkamp, der er begyndt, og Udtrykket har for Resten ogsaa allerede været anvendt i Forhandlingen her. Denne Opfattelse deler jeg nu ikke. Det er naturligvis en Trang til øget Viden, der har givet sig Udslag i de forskellige Forespørgsler. Jeg gaar ogsaa ud fra, at det er en saadan Trang, der har opfyldt den kommunistiske Rigsdagsgruppe, da den stillede denne Forespørgsel til Landbrugsministeren om økonomisk Støtte til Fiskerne.

Naturligvis har Vejret særlig stor Indflydelse paa Fiskernes Arbejdsudbytte, men det er da endelig noget, som enhver Fisker er ganske klar over, før han gaar ind til dette farefulde, men i høj Grad nyttige Arbejde, og man ved da ogsaa nok, at hvert Aar bringer baade Foraars- og Efteraarsstorme. Undertiden har saadanne Storme paaført Fiskerne saa store Tab, at Regering og Rigsdag har kunnet enes om at yde de lidende økonomisk Hjælp; men trods de store Tal, som Ordføreren for Forespørgerne oplyste os om, har der i hvert Fald ikke mig bekendt været større Stormskade i Aar, end man almindeligt kan vente, og som der ogsaa har været tidligere Aar. Nu er det under denne Forhandling blevet oplyst, at Spørgsmaalet er blevet bragt frem til Dansk Fiskeriforenings Førstemand, der er Medlem af det høje Landsting, og det er vel saa naturligt, at Regering og Rigsdag hører fra Fiskeriforeningens Formand, hvad det hele i Aar drejer sig om.

For øvrigt kan vi vel alle beklage, at Fiskeriets Eksportforhold har formet sig saaledes i de sidste Aar, at selv den bedste Fiskefangst tit er blevet en økonomisk Skuffelse paa Grund af de daarlige Afsætningsforhold. Men Regering og Rigsdag har, med Undtagelse af et enkelt Aar, i de sidste 10 Aar hvert Aar vedtaget Hjælpe-love af forskellig Karakter til ret store Beløb til vanskeligt stillede Fiskere, og hvis Fiskernes økonomiske Vanskeligheder uden deres egen Skyld bliver saa store, at Hjælp fremdeles er nødvendig, tror jeg ogsaa, Regering og Rigsdag vil kunne enes om at skaffe de fornødne Beløb, idet vi sikkert alle erkender Fiskeriets store Betydning som Erhverv; det er ikke alene Jorden, der skal dyrkes, men Havets Rigdomme skal ogsaa udnyttes. Men i en Tid, hvor offentlig Hjælp er haardt tiltrængt fra mange Sider, tror jeg dog ikke, nogen med Føje kan bebrejde Regeringen og Rigs-